

— Ами ако рече така да вади шоколади, — обади се нѣкой до Малейка, — тоя чичо може да си отвори фабрика.

— Шоколади нищо, — мислѣше си Малейко. — Та той може направо жълтици да почне да вади. Може съ тѣхъ да купи цѣлия свѣтъ.

И други работи имаше за гледане въ тоя циркъ, но Малейко само за фокусника мислѣше. И щомъ се върна у дома, скри се той въ една стая, пѣхна едно левче подъ подплатата на шапката си и излѣзе при своитѣ другари.

— Е, фокусътъ е готовъ! —
— извика гордо Малейко. —
— Сега гледайте, ржка праздна, шапка праздна, ало хопъ! — и Малейко бръкна въ шапката.

Не щешъ ли, глупавиятъ левъ се забъркалъ нѣкжде изъ подплатата. Множко се позабави Малейко и хубаво се поизпоти, докато го намѣри, но най-после тържествуващъ го извади и викна:

— Ето го! Отъ праздна шапка левъ вадя!

— Ти си го сложилъ отъ по-рано! — извика единъ отъ другаритѣ му.

— Не съмъ!

— Сложилъ си го!

— Не съмъ, ви казвамъ!

— Ако не си го сложилъ

отъ по-рано, извади тогава още единъ левъ отъ шапката.

— Че мойта шапка да не е каса, та толкова пари да вадя отъ нея! — викна хитриятъ Малейко.

Въ това време единъ отъ другаритѣ му го издебна, взе му шапката и плясъ, захвърли я въ блатото. — Хайде като си фокусникъ, извади си шапката безъ да нагазишъ въ водата!

Почервенѣ Малейко отъ гнѣвъ като домати. Той съ мжка преглътна яда си и само хей тѣй отъ глупостъ кресна на щъркела, който се спускаше въ тая минута надъ блатото.

— Ехей, глупчо, какво се бавишъ, скоро ми дай шапката!

И ето сега се случи истинското чудо. Безъ да се бави нито минутка, господинъ Бѣлодрешковъ се спусна надъ зелената вода на блатото, разтвори като пергелъ червения си клонъ и стисна здраво Малейковата шапка. После се вдигна въ въздуха, позавъртѣ се надъ момчетата и пуста шапката.

— Ау!... О!... Ей!... — завикаха децата учудени и се натрупаха около Малейка. Всички бѣха смаяни. Малейко веднага се направи, че никакъ не се е учудилъ на тая нечакана случка.

— Е, — рече той важно-важно